

nước ra đi; và trên đường vượt biên vượt biển không biết bao nhiêu người đã trở thành nạn nhân của hải và lâm tặc, đã phải mất xác nơi rừng sâu hoặc trong lòng biển cả.

Sau những chấn thương tinh thần trầm trọng trong cuộc nội chiến dai dẳng hai mươi năm với hơn ba triệu người chết, chính sách trả thù tiếp theo đã khiến cho nhân tâm người dân Việt càng thêm li tán và phân liệt cho mãi tới ngày nay.

III. Thất bại chính trị

30.04.1975 – 30.04.2025. Việt Nam đã thống nhất về mặt địa lí được nửa thế kỷ, chấm dứt cảnh đất nước chia cắt từ thời Pháp thuộc và sau đó là cảnh hai quốc gia do hậu quả của hội nghị Genève 1954.

1975, sau khi thành công chiếm miền Nam, ĐCS đoạt luôn chủ quyền dân tộc khỏi tay của người dân, để trở thành chủ nhân ông độc trị đất nước. Mọi sinh hoạt chính trị của người dân bị cấm, vì đây là lãnh vực độc quyền của ĐCS và vì mọi người dân, đặc biệt là tầng lớp trí thức, bị chế độ mới coi là những kẻ thù tiềm năng „của nhân dân“.

Đảng dùng mô mẫu chủ nghĩa Mác-Lênin làm nền tảng xây dựng xã hội. Thoạt tiên theo đường lối của Liên-xô, và sau khi Liên-xô đổ năm 1990, lại quay sang mô hình của Trung Quốc.

Trước sự thất bại của thế giới cộng sản, ĐCS Việt Nam không còn biết phải dựa vào ai, đi về đâu, trước một thế giới toàn cầu hoá phức tạp, nhiều rủi ro và nguy hiểm. Dựa vào thế giới dân chủ tự do thì phải cải tổ chính trị, và như thế có nguy cơ mất Đảng. Đi theo mô hình độc tài của Trung Quốc thì giữ được Đảng, nhưng có cơ nguy mất nước. Nhưng cho tới nay, chọn lựa của ĐCS vẫn là dùng cái mác „Cộng Sản“ như một bình phong bám giữ quyền lực để đoạt lợi.

IV. Ngõ cụt kinh tế

Đường lối kinh tế xã hội chủ nghĩa, mà ĐCS đã áp dụng hai mươi năm trên đất Bắc và mười lăm năm sau đó trên cả nước, đã hoàn toàn thất bại. Nó đã phá sản tại Việt Nam như tại tất cả các quốc gia theo chủ nghĩa cộng sản.

Vì thế, từ đầu thập niên 1990‘ chế độ đã buộc phải „đổi mới“. Bỏ kinh tế hoạch định, mở ra một đường hướng mới: „Kinh tế thị trường theo định hướng xã hội chủ nghĩa“! Nghĩa là đặt nền trên tư hữu, nhưng lại không công nhận quyền tư hữu; thúc đẩy lãnh vực sản xuất tư, nhưng